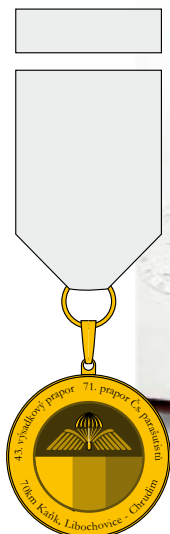
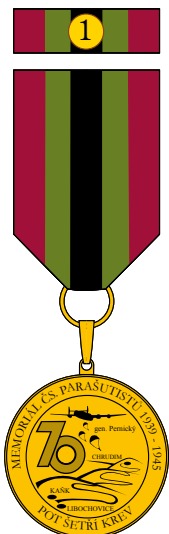

Šla by i dobrovolně

Příslušníci brigády rychlého nasazení startují v pravidelných intervalech po organických družstvech. Je to týmová akce. Pokud někdo už nemůže, ostatní se mu snaží pomoci. Takto by to fungovalo i v případě ostrého nasazení. Podle podplukovníka Švejdy je ale současná navigační technika tak dokonalá, že k podobné chybě by při výsadku asi nedošlo. To ale nemění nic na skutečnosti, že vojáci musí být na podobně náročné přesuny trénováni. Výsadek může být úmyslně, například z důvodu utajení, vysazen na jiném místě, než kde má plnit bojový úkol. Rovněž současně mise příslušníků 4. brigády rychlého nasazení, například v Afghánistánu, jsou spojeny s dlouhými pěšími přesuny.

„Velitel útvaru nás před startem informoval o všech historických souvislostech. Skupina Tungsten musela podat obdivuhodný výkon. Obzvlášť když vezmeme v úvahu, jaké měli tehdy vybavení. Navíc postupovali skrytě, vyhýbali se obydleným oblastem. V případě odhalení by jim totiž hrozila smrt,“ říká jedna z účastnic pochodu, poručice Martina Vondrová. „Každý měsíc chodíme zhruba dvacetikilometrový pochodák. Výsadkář musí našlapat minimálně dvě stě kilometrů ročně. Takže určitý trénink máme. Na tuto akci bych se přihlásila, i kdyby se nejednalo o povinné zaměstnání. S sebou jsem si vzala jen to nejnnutnější, náhradní prádlo, zimní spacák, karimatku, žďárák, vodu a samozřejmě také zbraň. Na jídlo mi musí stačit čtyři tyčinky. Každý kilogram navíc je po deseti dvaceti kilometrech znát. I tak ale nesu na zádech pomalu polovinu své váhy.“

Vojáci před námi oddychují v pravidelných intervalech. Udržují pořád stejné tempo. V těsném závěsu tak připomínají dobře seřízený stroj. Míjejí křižovatku mezi Kaňkem a Hlízovem, Žleby a Chotusice. Z mlhy se opět vynořuje příběh z prosince čtyřiačtyřicátého. Příslušníci skupiny Tungsten Rudolf Pernický a Leopold Musil pochodovali s třicetikilogramovou zátěží na zádech pouze v noci. Přes den si zalezli někde do úkrytu a snažili se usnout. Z nalámaných smrkových větví si udělali lůžko. Měli poměrně dobré americké spacáky. Když se dostali do Železných hor, už se cítili jistěji, kryly je totiž lesy. Baličky s dehydrovanou stravou jim vydržely jen několik desítek hodin. Kapitán Pernický si naštěstí mezi operační materiál kromě stengunu, dvou pistolí, munice, dýky, kompasu, zapalovače, baterky a trochy rumu přibalil i kilogram čokolády. A tak si vždy večer před cestou rozdělal malý ohýnek,

rozpustili sníh a v něm uvařili čokoládu. Jině díky ní měli sílu pokračovat.

V noci mrzlo

Je listopad, a tak se smráká již před pátou hodinou. Spíš než denní je to tedy noční pochod. Skupiny, které startovaly ke třetí hodině odpolední, mají limit, ve kterém se musí dostat na zříceninu hradu Lichnice, až kolem jedenácté hodiny večerní. Každý se zde ukládá k šestihodinovému spánku, jak umí. Většinou se vojáci zahrabou venku pod širákem do spacáků. Pro jistotu se ještě vsoukají do žďárského vaku nebo přikryjí pončem.

„Přestože byla hustá mlha a velkou část trasy jsme šli v noci, žádná ze skupin nezabloudila. Na Lichnici dorazili všichni v pořádku. Na přípravu spánku nebylo příliš mnoho času. V noci teplota klesla pod nulu, dalo se to ale vydržet,“ popisoval situaci vrchní praporčík chrudimského praporu praporčík Jiří Hýbl. Ten, stejně jako velitel útvaru, absolvoval nejen pochod, ale i nocování pod širákem společně s ostatními vojáky.

Na druhou pětaticetikilometrovou etapu se vyráží ještě za tmy. Záleží na každém, zda se před pochodem posilní. Někteří vojáci mají varice, a tak si ohřívají něco teplého. Je to však téměř kilogram navíc.

To už ale vojáci vyrážejí na další pochod. Čeká je rozhledna Bára, tábor Na bělidle na Sečské přehradě a obora Slávie. Levá, pravá, levá, pravá... Nohy kmitají v pravidelných intervalech. Ke slovu se opět hlásí desítky let starý příběh.

„Když jsme z lesů uviděli Nasavrky, vzpomněl jsem si, že na 2. oddělení jsem se setkal s konspiračím adresou právě z této obce. Měl to být třetí dům od kraje. Setoužil jsem tedy do Nasavrky a zaklepal na dveře tohoto stavení. Vymyslel jsem si historku, že někoho hledám. Zjevně to ale nebyla kontaktní rodina. A tak jsme museli pokračovat dál v cestě. Teprve po válce jsme se dozvěděli, že to sice mělo být třetí stavení od kraje, ovšem z druhé strany vesnice,“ vybavoval si po válce Rudolf Pernický. „V sobotu 29. ledna 1944 jsme konečně dorazili do Studnice. Zatímco rotmistr Musil hlídal v lese batohy a ostatní materiál, vypravil jsem se do obce. Měli jsme se zde

hlásit u známého lyžařského závodníka Cyrila Musila. Ten nás přijal velice vstřícně. Když jsem na něj vyhrkl heslo Zimě zdar!, opověděl: To je dost, že jdete, čekáme na vás už od léta.“

Musela asistovat i policie

Příslušníci brigády rychlého nasazení hned ráno uhnuli z historické trati a míří na chrudimské letiště. „My samozřejmě přibližně víme, kudy šla skupina Tungsten. Kopírovat tuto trasu by ale bylo obtížné. Ani Pernický s Musilem nevěděli vždy úplně přesně, kudy jdou. Pohybovali se výhradně v noci, velkým obloukem obcházeli obydlená místa. Není však nezbytné dodržet všechny detaily. Jedná se o vzpomínkový memoriál, který by měl především tuto akci připomenout,“ argumentuje podplukovník Švejda. „Stejně je to i s termínem. Těžko bychom měli asi masovou účast, kdyby se pochod šel přes Vánoce, jak tomu bylo v případě skupiny Tungsten. Protože v budoucnu chceme zahajovat akci seskoky, musíme ji situovat do období, kdy na polích již není vegetace. Aby nedošlo ke zbytečným škodám. To nás časově limituje měsíci listopad a prosinec. V tomto období tedy budou probíhat i další ročníky.“

Ani tak příprava pochodu nebyla právě jednoduchá. Velitel musel informovat starosty v obcích po trati pochodu. V místech, kde vojáci přecházeli frekventované silnice, bylo potřeba zajistit asistenci Policie České republiky.

To už ale jednotlivá družstva dosahují stanoveného cíle – chrudimského letiště, kde na ně čekají pamětní certifikáty. Na rozdíl od prvního dne ne všichni dokončují přesun. „Druhý den pochodu byl o poznání náročnější. Navíc všichni již byli unavení. Tato etapa vedla členitějším terénem, většinou lesem. Byla tam řada podvrtnutí a dalších drobných poranění. Podle posledních zpráv pochod nedokončilo čtyřicet sedm lidí,“ dodává na závěr praporčík Hýbl. „Teď budeme zpracovávat veškeré poznatky a připravíme celkové vyhodnocení nultého ročníku. Právě na jeho základě dojde k určitým korekcím. Máme rok na to, abychom promysleli některé změny.“

Text a foto: Vladimír Marek

Nový život starého vrtulníku

Vrtulníky řady Mi-8/17 představují jádro domácích i expedičních sil mnoha zemí NATO, včetně těch, které bychom s nimi na první pohled nespojovali. Výborné letové výkony, konstrukční jednoduchost, provozní odolnost, snadná údržba a v neposlední řadě i relativně nízké náklady na provoz i pořízení drží tento typ v popředí popularity. Ze zemí NATO najdeme tyto vrtulníky ve všech postkomunistických státech. Stroje Mi-17 (na trupu nesprávně značené Mi-8MTV-1) dnes používá i britská Empire Test Pilots' School a velké množství jich slouží u amerických vojenských a vládních organizací. Zatím posledním státem, který tento typ zařadil do své výzbroje, je Kanada. Všechny vrtulníky sloužící v „západních zemích“ spojuje Afghánistán. Právě pro nasazení v této zemi zakoupily Spojené státy, Velká Británie a Kanada pro vysokohorský, horký a prašný terén ten nejvhodnější typ v podobě vrtulníků řady Mi-17. Pro stejné nasazení zmmodernizovala Česká republika své Mi-171Š a k témuž kroku se uchýlilo i Polsko. Další evropské země tento krok zvažují.

Unikátní modernizace

Modernizované české Mi-171Š asi není nutné čtenářům A reportu podrobně představovat, protože jim bylo věnováno mnoho prostoru. Snad jen pro přehlednost dodáme, že modernizační projekt, provedený státním podnikem LOM PRAHA, se soustředil zejména na zvýšení ochrany vrtulníku a posádky a také na zvýšení operačních schopností. Do skupiny ochranných zařízení patří například instalace neprůstředného skla před pilotní deskou, položení kevlarových koberečů v nákladové kabině nebo použití palivových nádrží pokrytých pěnou bránící průsaku a vznícení paliva

po zásahu. Proti infračerveně naváděným raketám je určen infračervený rušič Adros, chladiče výfukových plynů a také varovné senzory ozáření MWS spřažené s novými výmetnicemi klamných cílů. Záznam letových parametrů a radiokomunikace obstarává nový plně digitální zapisovač dat. Pro případ nehody je vrtulník vybaven havarijním vysílačem polohy. K rozšíření operačních schopností výrazně přispělo vnitřní i vnější osvětlení kompatibilní s brýlemi pro noční vidění, zcela nový navigační systém, nové radiostanice, systém satelitního spojení a interkom i odpovídač kompatibilní s prostředky NATO. Práci pilotům ulehčují velké MFD displeje.

Modernizace vrtulníků Mi-171Š je jediným neruským projektem na světě, který je certifikován jejich konstrukční kanceláří. Tři stroje byly operačně nasazeny v afghánské Sharaně a zbylé dva slouží k výcviku v domácích podmínkách. Podle vyjádření představitelů Regional Command – East představovala naše jednotka ohromné posílení schopností kontingentu. Vrtulníkové letectvo ACR dostalo do svých řad vysoce sofistikovaný transportní stroj, schopný obstát i v těch nejtěžších podmínkách. Jeho doplnění o nové avionické a drakové systémy zařadilo tyto vrtulníky do kategorie plnohodnotných strojů Severoatlantické aliance.

Vlastní cestou

Další zemí, která se velmi aktivně zapojila do spojeneckých operací v Afghánistánu, je Polsko. To již předtím vyslalo mohutný kontingent včetně vrtulníků do Iráku. První čtyři polské Mi-17 přiletly do afghánské Bagramu v roce 2008. Ačkoliv lze tuto oblast země považovat za velmi neklidnou, Polsko modernizovalo své helikoptéry jen

Vrtulníky řady Mi-8/17 dnes představují téměř polovinu celosvětové flotily těžkých transportních helikoptér na světě a jen v zemích NATO jich slouží více než sto. Není proto divu, že se všechny země provozující tento typ snaží o modernizaci a i v Rusku vznikly plány, jak prodloužit kariéru těchto „dřičů“.

velmi málo. Před vysláním do mise byly pouze dovybaveny osvětlením kompatibilním s brýlemi NVG, novou radiostanicí, přídavným keramickým pancéřováním (pláty v nákladové kabině váží téměř 800 kg, a proto se často létá jen s ochranou kolem prostoru palubních střelců), chladiči výfukových plynů a novým infračerveným rušičem. Ale například přídavné nádrže, které jsou u Mi-8/17 kvůli umístění velmi zranitelné, nejsou u polských vrtulníků nijak chráněny. V porovnání s českými stroji jde o úpravu nesrovnatelně nižší úrovně. Polské stroje také navíc sužovala nižší letuschopnost, částečně vycházející i ze stáří a stavu vrtulníků, kterou nezvýšilo ani dodání dalších Mi-17 v roce 2010. Ty totiž pocházely z dodávky polské zbrojní firmy pro Irák, kterou místní vláda kvůli nízké kvalitě vrtulníků odmítla. Polsko poté tyto vrtulníky zařadilo do své výzbroje.

S javorovým listem

Své vlastní Mi-17V-5 získala v roce 2010 i Kanada. Ta si pro operace svých speciálních sil v Afghánistánu nejprve pronajímala místní vrtulníky, ale nakonec v roce 2009 uzavřela smlouvu se společností DND o pronájmu čtyř Mi-17V-5. Tyto zcela nové vrtulníky prošly před nasazením modernizací v neautorizované společnosti na Slovensku a poté byly odeslány do Kandaháru. Výrobce dodané vybavení vrtulníků je doplněno o nové komunikační a navigační prvky, ochranný protiraketový systém MWS a přídavné pancéřování. Poprvé v historii kanadských vzrušných sil byly do výzbroje přijaty vrtulníky, jejichž majitelem je soukromá firma. Nové kanadské typové označení zní CH-178. Součástí smlouvy je i výcvik kanadských vojenských posádek, které vrtulníky v Afghánistánu pilotují.

Mi-171Š

Tajné služby

Ruská technika má v řadách amerických silových složek, včetně těch utajených, nezastupitelné místo. Kromě již zmíněné odolnosti a spolehlivosti hraje roli také maskování operace. Ruský stroj, který v místě nasazení (Irák, Afghánistán) často létá, vzbudí výrazně menší pozdvižení než americký UH-60 Black Hawk. Navíc i přes americké registrace na trupu nelze bezpečně prokázat příslušnost konkrétního vrtulníku k silovým složkám USA, protože oficiálním vlastníkem bývá nejčastěji civilní společnost. V současné době v Iráku a Afghánistánu létají desítky vrtulníků provozovaných či vlastněných americkými silovými složkami a firmami. Velký důraz Američané kladou na ochranu vrtulníků před řízenými střelami i před obyčejnými kulkami, proto velká část strojů během oprav získala různé sady pasivních ochranných prvků – nejčastěji Airborne Missile Warning System od společnosti EADS nebo Antimissile Warning System od firmy SPS Corporation či Airborne Missile Protection System od izraelské společnosti Bird Aerosystems. Všechny sady se skládají z varovných snímačů, infračerveného rušiče a výmetnic klamných cílů. Prvky přídavné balistické ochrany se zvenku podobají těm, které jsou použity například na českých Mi-17, jsou ale tvořeny jinými materiály, zejména keramikou. Velkou důležitostí přikládají američtí provozovatelé i snížení infračerveného vyzařování. Například helikoptéry v Iráku používají speciální chladiče výfukových plynů, které jsou podle neoficiálních údajů o 40% účinnější než standardní typ EVU dodávaný výrobcem. Všechny v Iráku nasazené „sedmnáctky“ získaly i malý ochlazovač na kapotu startovacího motoru AI-9V. Samostatnou kapitolou ve výbavě helikoptér amerických tajných služeb je výzbroj. Převážně výsadek vždy disponuje osobními zbraněmi M16 nebo deriváty z rodiny AK-74. Ve dveřích a oknech nákladové kabiny nalezneme nejčastěji zbraně ruské výroby, zejména kulomety PKT.

Nový ruský typ

Mi-17 už více než třicet let od svého vzniku patří mezi nejoblíbenější vrtulníky, což dokazují dvě výrobní linky neustále

produkující nové stroje. I tak ale tento typ potřebuje modernizovat, aby výstavou odpovídal soudobým standardům. Oficiální představení záměru postavit novou generaci Mi-8 proběhlo na moskevském veletrhu Heli Russia 2008. Hlavní silou celého vývoje je vojenské letectvo, které chce nahradit stárnoucí flotilu novým typem, jehož všechny komponenty se budou vyrábět v Rusku. Největší změnou bude u nového Mi-171A2 (někde Mi-171M) představovat kokpit, který je oproti dosavadním ruským strojům doslova revoluční. Neobsahuje žádné elektromechanické budíky vyjma leteckých hodin, ale pět multifunkčních displejů. Samotné řízení a navigace jsou integrovány v pilotážně-navigačním kompletu PKV-171. Výsledkem spolupráce ruských firem je velmi sofistikovaný systém, který posádce značně ulehčuje nejen samotný let, ale i plánování misí. Právě skluze v avionickém vybavení pociťoval MVZ Mil jako největší nevýhodu řady Mi-8/17, která ji odsuzovala ke službě u „tradičních a nenáročných“ uživatelů.

Protože poslední vývojové verze motorů instalovaných ve vrtulnících Mi-17V-5/171 vynikají dostatečným výkonem, rozhodl se je Moskevský vrtulníkový závod použít i v posledních modernizovaných verzích. Na výběr byl ukrajinský Motor Sič TV3-117VMA-SBM1V nebo ruský Klimov VK-2500. Nová pohonná jednotka si vynutila instalaci výkonnějších prvků transmise. Základem je reduktor VR-17, který zvládne rozvádět větší výkon motorů a dokáže pracovat i 20 minut po ztrátě těsnosti mazací soustavy. Pomocnou energetickou jednotku a startovací motor bude tvořit buď český Safir-5K/G, nebo domácí TA-14 z cvičného letounu Jak-130. Z hlediska úspory hmotnosti a zvýšení životnosti jsou velmi výhodné kompozitové listy rotorů. Nosný pětilistový rotor bude vybaven novou rotorovou hlavou a automatem cykly, vyrovnávací rotor ve tvaru „X“ pochází z prototypů Mi-24M/Mi-28. Vstup vzduchu k motorům bude chránit nový filtr firmy Pall (namísto původních PZU), který funguje nejen proti prachu, ale i proti dešti, sněhu a ledu. Navíc se vyznačuje výrazně vyšší (až 95%) účinností. Draku se změny dotknou jen

minimálně. Bude vycházet z již existujících verzí – z Kazaně (Mi-17V-5) a Ulan Ude (Mi-171). Zůstanou také zachovány rozdíly mezi těmito produkty – například odlišné tvary příďe a záďové rampy. Klasická dvoukřídlá záďová vrata už se vyrábět nebudou, ale na obou stranách trupu nalezneme širší dveře. Změn dozná i výhled z pilotní kabiny. Namísto čtyř sloupků bude mít čelní zasklení jen dva. Počítá se i s určitým aerodynamickým „uhlažením“ trupu (proudnicový tvar antén atp.). I když navenek nevypadají změny nijak markantně, instalace nových dynamických agregátů si vyžádá rekonstrukci celé motorové nástavby.

Závěrem

Vrtulníky řady Mi-17 patří mezi nejrozšířenější transportní helikoptéry na světě. Po zahájení operací v Afghánistánu a Iráku jejich význam ještě vzrostl, a to nejen kvůli tomu, že byl tento typ vybrán pro irácké i afghánské vzrušné síly. I přes skvělé výkony a odolnost ale výrobcem nabízené vybavení vrtulníků neodpovídá podmínkám 21. století, a proto je nezbytné stroje modernizovat. Mezi projekty, které byly dosud na světě dokončeny, zaujímá důležité místo modernizace Mi-171Š zavedená u AČR. Jde totiž o jedinou modernizaci strojů řady Mi-8/17, která je schválena výrobcem, byla úspěšně nasazena v ostré operaci a obstála v ní. Tento projekt nabízí odstranění hlavních nedostatků řady Mi-8/17 při stávajícím vyváženém zachování jejich předností, jako je například odolnost, spolehlivost a jednoduchost údržby. Srovnáme-li obsah českého modernizačního programu s obsahem plánované třetí generace Mi-171M, zjistíme, že naše vrtulníky již nyní disponují těmi prvky, které chce výrobce teprve instalovat. V této době se pro modernizaci svých Mi-17 rozhodly i další státy, například Maďarsko a Slovensko, které také vážně uvažují o vyslání svých jednotek do Afghánistánu. Je tedy více než potěšující, že právě český modernizační program je brán jako vzor.

Text: Jakub Fojtík

Foto: autor a Jan Kouba

A report zná výsledky letošního výročního přezkoušení z tělesné přípravy v resortu Ministerstva obrany

Zlatý výkonnostní střed

Tři tisíce tři sta šest! Přesně tolik vojáků a vojáků Armády České republiky si nedávno zopakovalo výrokové legendárního politika a vojevůdce římské říše Julia Caesara – „Veni, vidi, vici“ neboli „Přišel jsem, viděl jsem, zvítězil jsem“. To proto, že získali známku výtečně při výročním přezkoušení z tělesné přípravy. Úspěch je tím cennější, že jej dosáhli při novém způsobu hodnocení kontrolních testů, které jsou oproti předcházejícím rokům náročnější.

Analýza dosažených výsledků nemůže začít ničím jiným než krátkou statistikou. Skutečností je, že v letošním roce bylo z tělesné připravenosti přezkoušeno šestaosmdesát procent profesionálů. Zbývající část připadla na absence ze zdravotních a jiných důvodů, což se týkalo bezmála dvou tisíc devíti set vojáků a vojáků. Neomluvenou účast má na triku čtyřiatřicet příslušníků Armády ČR.

Dalším důležitým faktorem je úspěšnost. V této souvislosti lze konstatovat, že požadované normy kontrolních testů splnilo dvaadvadesát procent přezkušovaných. Nesplnilo je osm procent, což reprezentuje tisíc pět set osob.

Zajímavé je i porovnání dosažených výsledků s minulým rokem. Zatímco vloni bylo ohodnoceno známku jedna, tedy výtečně, 8 669 příslušníků AČR, v roce 2011 bylo dosaženo nejlepšího hodnocení „pouze“ 3306krát. Dramatická změna předešlého trendu je patrná i na opačném konci této pomyslné stupnice: v roce 2010 evidovali tělovýchovní náčelníci 640 nevyhovujících, letos nezvládlo náročnost výročního přezkoušení z tělesné přípravy 1509 profesionálů.

„Možná leckoho překvapím, ale více než dvojnásobný propad výtečných, respektive dvojnásobný nárůst nevyhovujících v letošním výročním přezkoušení z tělesné přípravy nás nezaskočil. Naopak je pro nás dobrým signálem, že rozložení dosažených výsledků de facto kopíruje takzvanou Gaussovu křivku související s optimálním rozdělením výkonnosti. V reálu to podporuje náš záměr, aby se většina přezkušovaných pohybovala v pomyslném středu hodnocení, tedy se známkami dobrý a vyhovující,“ říká major Radek Veselý z oddělení záchranné a výsadkové služby a tělesné výchovy sekce rozvoje druhů sil – operační sekce MO a konkretizuje, že tohoto hodnocení v letošním roce dosáhlo třináct tisíc třicet osm vojáků a vojáků Armády České

republiky ze sedmnácti tisíc osmi set padesáti přezkoušených.

Narovnání hodnocení „na střed“ je sice pro tělovýchovné pracovníky důvodem k optimismu, avšak širokou armádní veřejnost lehce mrazí při pohledu na extrémně rozdílná čísla výtečných a nevyhovujících v průběhu posledních dvou let. „Výtečný musel mít v letošním roce opravdu výtečnou kondici. Nemohl pouze spoléhat na výkonnost z dřívějších tréninků a takzvaně těžit z minulosti. Vyžadovalo to dlouhodobější a intenzivní přípravu. I proto, že se od nich požadovaly mnohem kvalitnější výkony v dílčích cvičeních, zejména ve vytrvalostních disciplínách. Příklad? Běh na 12 minut, kde voják do 30 let musel uběhnout 2600 metrů, aby byl alespoň vyhovující,“ upřesňuje mjr. Veselý a poukazuje na to, že změna hodnocení známku rozbila na padrť dříve často používanou strategii přezkušovaných – nastřádat maximum bodů v testu silových schopností a poté vyloženě nepropadnout ve vytrvalosti. „Letos to mnohem více bolelo. Taktizovat neboli udělat si pomyslný náskok v jedné disciplíně, to vskutku nebyl optimální postup k pozitivnímu celkovému výsledku. V letošním přezkoušení, které pracovníci nazývají jako nulový ročník, bylo třeba vynaložit daleko více úsilí,“ argumentuje tělovýchovný pracovník.

Zpřísnění norem postihlo i takzvané alternativy. Ukázkovým příkladem je plavání na tři sta metrů namísto dvanáctiminutového běhu. Dosáhnout letos výtečného hodnocení ve vodě, tak to už si plavec opravdu musel s bázénem „tykat“. Profesionál

do 30 roků potřeboval k výtečnému hodnocení čas 4 minuty 20 sekund a zkušený borci od padesáti roků výš účtyhodných 5:20! Plavky do vody, nebo botasky na dráhu? – to bylo časté dilema vojáků a vojáků od 1. května do 30. června 2011.

Ve sportu se říká „sláva vítězům, čest poraženým“. Není tedy sporu o tom, že výše vzpomínaných 3306 výtečných zaslouží naše uznání. Co však bude se ctí poražených neboli nevyhovujících? „Doporučíme velitelům, aby u těchto jednotlivců ještě nepřijímali restriktivní opatření, ale zaměřili se na řízenou formu jejich tělesné přípravy. Skupina nevyhovujících by byla pod přímým řízením tělovýchovného pracovníka, který je zodpovědný za obsah tréninkové jednotky,“ vysvětluje major Veselý a dodává, že se v současné době na oddělení záchranné a výsadkové služby a tělesné výchovy SRDS – OS MO připravují konkrétní opatření k dalšímu zvýšení fyzické připravenosti příslušníků Armády ČR. „Dosažené výsledky z kontrolních testů podrobíme důkladné analýze a poté přijmeme strategii na další roky. Předpokládáme však minimálně v nadcházejících dvou letech stejný způsob výročního a profesního přezkoušení z tělesné přípravy,“ argumentuje mjr. R. Veselý.

Text: Pavel Lang

Ilustrace: Andrea Bělohávková

